

[Tyroll]

bejdsmarked, så ville de være overordentlig lykkelige for det. De ville være overordentlig lykkelige for på den måde at få kontrolleret den almindelige lønudvikling og dermed undgå, at lønarbejderne kunne udnytte den indbyrdes konkurrence imellem de enkelte arbejdsgivere. Der er selvfølgelig tale om, at de i et vist omfang er i færd med at få deres ønsker indfriet igennem de trepartsdrøftelser m.v., som finder sted, og de mange statslige indgreb i overenskomsterne – et nyt er åbenbart blevet beseglet i nat og skal køres igennem i løbet af de kommende dage. Man kan derfor sige, at udviklingen på det område går kraftigt i retning af den korporative stat, hvor man fuldstændig har underlagt de forskellige faglige organisationer de statslige beslutninger.

Her på det offentlige område kører man også efter en sådan målsætning og bidrager altså til den samlede opbygning af de statslige bestemmelser omkring løn- og arbejdsforhold. Der er tale om, at man her går ind i at ville afgøre for hele landet, hvordan de enkelte kommunalbestyrelser skal optræde som arbejdsgivere, hele spørgsmålet om, hvordan det politisk besluttes at man skal optræde over for lønarbejdernes organisationer.

VS er ikke indstillet på, at der skal være sådanne organer, at man derigennem skal kunne begrænse de politiske muligheder i de enkelte kommuner, og vi vil derfor vende os kraftigt imod dette, som det også fremgår af vore bemærkninger til de ændringsforslag, vi har stillet uden for betænkningen.

Vi siger klart, at kommunernes lønningsnævn er en statsautoriseret faglig voldgift, der egenhændigt kan sige nej til alle lønforbedringer. Vi siger også, at det er uacceptabelt, at der er et sådant indkomst- og lønpolitisk organ, der gør overenskomstforhandlinger illusoriske. Vi nævner også, hvordan man har set i forbindelse med indkomstpolitiske indgreb, lønpolitiske indgreb, at man har brugt kommunernes lønningsnævn til at gennemføre disse foranstaltninger. I forbindelse med den 2 pct.s lønramme, som blev fastsat på et tidspunkt af folketingset, har man f. eks. udfoldet bestræbelser på at få disse bestemmelser overholdt. Det fremgår klart af de målsætninger, der er givet udtryk for fra kommunernes lønningsnævns formand i forbindelse med denne 2 pct.s ramme. Der blev sagt af formanden, at der er forskellige grun-

de til at føre kontrol med f. eks. overflyttelse fra assistentstillinger til overassistentstillinger, og her blev bl. a. nævnt følgende – et citat fra Danske Kommuner, nr. 5, 1977:

»Dertil kommer, at der i folketingset er lagt en indkomstpolitisk ramme, så den gennemsnitlige løn i hvert af de 2 overenskomstår ud over dyrtidsreguleringen højst må stige med 2 pct. Denne folketingsbeslutning gælder for både den offentlige og den private sektor, og hvis man skal sikre overholdelsen af den ramme, ja, så må det også sikres, at der ikke i videre omfang, end det er foreneligt med den samlede overenskomstløsning, sker oprykning af stillinger til højere lønramme, herunder altså også assistenter til overassistenter.«

Der er en klar lønpolitisk målsætning i dette organ, og det er helt klart, at man vil fortsætte ad denne vej, at man vil fortsætte med at udvikle disse tilbøjeligheder.

Man kan også se, hvordan organet klart har mulighed for at optræde som voldgift. Kommunernes lønningsnævn fremfører i en skrivelse til kommunale tjenestemænds udvalg m. fl., at en meddelelse fra lønningsnævnet ingen ændring medfører i bestående aftaler og overenskomster, i hvilke der ikke er fastsat og ikke kan fastsættes nogen bestemmelser om omfanget af lønningsnævnets godkendelsesbeføjelser over for kommunalbestyrelsesbeslutninger om oprettelse af stillinger. Her er tale om, at man klart begrænser mulighederne for overenskomstindgåelse. Senere er der som følge af lønningsnævnets aktiviteter faldet dom om, at man ikke fra lønarbejderne kan opstille krav om afskedigelsesfrister i forbindelse med aftaler, der er indgået om bedre løn- og arbejdsforhold end dem, der er afstukket af kommunernes lønningsnævn.

Der er altså direkte lagt nogle meget snævre rammer for de faglige foreningers aktiviteter. Jeg har i bemærkningerne til ændringsforslaget klart påpeget, hvordan de faglige organisationer slås imod disse rammer, hvordan man klart siger fra Kommunalarbejderforbundet og fra HK, at dette begrænser de faglige rettigheder, og at det er vendt kraftigt imod de faglige organisationers arbejdsmuligheder. Alligevel går socialdemokratiet altså ind for disse begrænsninger og stiller sig i vejen for lønmodtagernes organisationer, for deres kamp for bedre løn-